

Gst. 2025/123

Wildbeheereenheden zijn geen onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf en vallen daarom niet onder de Wet openbaarheid van bestuur.

ABRvS 16-04-2025, ECLI:NL:RVS:2025:1694, m.nt. D.C.E. de Haas & J.J.M. Peters

Instantie	Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Datum	16 april 2025
Magistraten	Mr. J.Th. Drop
Zaaknummer	202401928/1/A3
Noot	D.C.E. de Haas & J.J.M. Peters
JCDI	JCDI:BSD34165:1
Vakgebied(en)	Natuurbeschermingsrecht / Soortenbescherming Bestuursrecht algemeen / Openbaarheid van bestuur
Brondocumenten	ECLI:NL:RVS:2025:1694, Uitspraak, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, 16-04-2025
Wetingang	(Art. 3 lid 1 Wob; art. 3.17 Wnb)

Essentie

Wildbeheereenheden zijn geen onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf en vallen daarom niet onder de Wet openbaarheid van bestuur.

Samenvatting

Bij besluit van 12 maart 2021 heeft het college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland het verzoek van [appellant] tot openbaarmaking van documenten op grond van de Wet openbaarheid van bestuur, gedeeltelijk toegewezen. De Faunabeheereenheid Zuid-Holland is een stichting waarvan de belangrijkste taak het beheer van populaties dieren en het voorkomen of beperken van schade die wilde dieren aanrichten aan onder andere de volksgezondheid, openbare veiligheid, en aan flora en fauna is. Dit is destijds vastgelegd in de Wet natuurbescherming (thans: de Omgevingswet). Het college stelt beleid op waarbinnen de FBE werkt. De Wnb bepaalt dat faunabeheereenheden voor hun werkgebied een faunabeheerplan moeten vaststellen. In een faunabeheerplan beschrijft de FBE welke schadebeperkende maatregelen en welk beheer zij wil inzetten. De Wnb bepaalt ook dat een door de FBE opgesteld faunabeheerplan goedgekeurd moet worden door het college. Na goedkeuring van een faunabeheerplan verleent het college op grond van artikel 3.17, tweede lid, van de Wnb aan de FBE een ontheffing om de omvang van een populatie van bepaalde diersoorten te beperken.

Partij(en)

Link: <https://www.inview.nl/document/id2b27ba60e8404157b0069cf560e7d059>

Alle (auteurs-)rechten op dit document berusten bij Wolters Kluwer Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitdrukkelijk voorbehouden. Tekst- en datamining niet toegestaan. Dit document is gegenereerd op 08.12.2025. Kijk voor meer informatie over de diensten van Wolters Kluwer op www.wolterskluwer.nl.

Page 1/8

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellant], wonend in [woonplaats],

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 14 februari 2024 in zaak nr. 22/673 in het geding tussen:

[appellant]

en

het college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland (hierna: het college).

Uitspraak

Procesverloop

Bij besluit van 12 maart 2021 heeft het college het verzoek van [appellant] tot openbaarmaking van documenten op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: de Wob), gedeeltelijk toegewezen.

Bij besluit van 14 december 2021 heeft het college het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar gedeeltelijk gegrond verklaard.

Bij uitspraak van 14 februari 2024 heeft de rechtbank het door [appellant] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft [appellant] hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak op een zitting behandeld op 12 maart 2025, waar [appellant] en het college, vertegenwoordigd door mr. F.B. Mantel, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1.

De Faunabeheereenheid Zuid-Holland (hierna: de FBE) is een stichting waarvan de belangrijkste taak het beheer van populaties dieren en het voorkomen of beperken van schade die wilde dieren aanrichten aan onder andere de volksgezondheid, openbare veiligheid, en aan flora en fauna is. Dit is destijds vastgelegd in de Wet natuurbescherming (thans: de Omgevingswet, hierna: de Wnb). Het college stelt beleid op waarbinnen de FBE werkt. De Wnb bepaalt dat faunabeheereenheden voor hun werkgebied een faunabeheerplan moeten vaststellen. In een faunabeheerplan beschrijft de FBE welke schadebeperkende maatregelen en welk beheer zij wil inzetten. De Wnb bepaalt ook dat een door de FBE opgesteld faunabeheerplan goedgekeurd moet

worden door het college. Na goedkeuring van een faunabeheerplan verleent het college op grond van artikel 3.17, tweede lid, van de Wnb aan de FBE een ontheffing om de omvang van een populatie van bepaalde diersoorten te beperken.

De FBE zet in dit geval, op grond van artikel 3.17, derde lid, van de Wnb, bepaalde wildbeheereenheden in ter uitvoering van een faunabeheerplan. De wildbeheereenheden stellen een plan van aanpak op en leggen dat ter goedkeuring voor aan de FBE. De FBE kijkt of het plan van aanpak past binnen de ontheffing en het faunabeheerplan.

2.

[appellant] heeft het college op grond van de Wob verzocht om documenten betreffende aangevraagde en verleende ontheffingen inzake beheer en/of bestrijding van het ree, damhert, vos, grauwe gans, kolgans, Canadese gans en nijlgans tussen 1 januari 2015 tot en met 31 oktober 2020, openbaar te maken. Het college heeft de betreffende documenten openbaar gemaakt, behalve de plannen van aanpak van de wildbeheereenheden. Volgens het college berusten deze plannen van aanpak niet onder hem en horen deze ook niet onder hem te berusten.

Uitspraak van de rechtbank

3.

De rechtbank heeft overwogen dat de plannen van aanpak interne documenten van de FBE zijn. Het college heeft voldoende duidelijk gemaakt dat zij niet over deze plannen van aanpak hoeft te beschikken en daar ook niet over beschikt. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat deze plannen van aanpak onder het college berusten of zouden moeten berusten. Verder was het college niet verplicht om het verzoek van [appellant] door te sturen naar de FBE omdat deze geen bestuursorgaan is.

Beoordeling van het hoger beroep

4.

[appellant] betoogt als eerste dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college niet beschikt over de betreffende plannen van aanpak. In Limburg deelt de FBE namelijk wel de plannen van aanpak met het college van gedeputeerde staten van Limburg. Ook stelt [appellant] dat in de faunabeheerplannen staat dat de plannen van aanpak van de wildbeheereenheden "cruciaal zijn" voor de verlening van een ontheffing aan de FBE. Als tweede betoogt [appellant] dat de rechtbank heeft miskend dat het college eindverantwoordelijke is en daarom over de plannen van aanpak zou moeten beschikken.

(...)

6.

Volgens vast rechtspraak (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 22 januari 2025,

ECLI:NL:RVS:2025:217), is het, wanneer een bestuursorgaan stelt dat na onderzoek is gebleken dat een bepaald document niet of niet meer onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, in beginsel aan degene die om informatie verzoekt om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, dat document toch onder het bestuursorgaan berust.

6.1.

De Afdeling is van oordeel dat de mededeling van het college dat de plannen van aanpak niet onder haar berusten, niet ongeloofwaardig voorkomt. Anders dan [appellant] stelt, blijkt niet uit de stukken dat het college de plannen van aanpak van de wildbeheereenheden betreft bij de verlening van een ontheffing aan de FBE. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat de betreffende plannen van aanpak toch onder het college berusten.

Het betoog slaagt niet.

7.

De wildbeheereenheden die de plannen van aanpak opstellen zijn verenigingen, en geen bestuursorganen. Dit volgt uit artikel 3.14, eerste lid, van de destijds geldende Wnb. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 31 juli 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2626) is, om te kunnen bepalen of een instelling, dienst of bedrijf die/dat zelf geen bestuursorgaan is werkzaam is onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, bepalend in welke mate het bestuursorgaan opdrachten of aanwijzingen kan geven aan de instelling, de dienst of het bedrijf en/of in hoeverre de instelling, de dienst of het bedrijf zich moet richten naar de opdrachten of aanwijzingen van het bestuursorgaan. Dit kan worden afgeleid uit bijvoorbeeld de statuten van de instelling, de dienst of het bedrijf of een door het bestuursorgaan en de instelling, de dienst of het bedrijf gesloten overeenkomst.

7.1.

Uit het systeem van artikel 3.17, eerste, tweede en derde lid, van de destijds geldende Wnb, volgt dat het college een ontheffing verleent aan de FBE. De FBE kan de onder de ontheffing toegestane handelingen laten uitvoeren door wildbeheereenheden. Uit de Wnb noch uit de faunabeheerplannen kan worden afgeleid dat de wildbeheereenheden zich bij hun werkzaamheden moeten richten naar opdrachten of aanwijzingen van het college. Het college heeft dit bevestigd op de zitting bij de Afdeling. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat de wildbeheereenheden niet onder verantwoordelijkheid van het college werkzaam zijn, als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Wob. Dit betekent dat het college niet was gehouden om de plannen van aanpak bij de wildbeheereenheden op te vragen om vervolgens inhoudelijk te toetsen of die informatie openbaar kon worden gemaakt op grond van de Wob. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 januari 2025, ECLI:NL:RVS:2025:217.

Het betoog slaagt niet.

Slotsom

8.

Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak van de rechtbank moet worden bevestigd.

9.

Het college hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak;

(...)

Noot

Auteur: D.C.E. de Haas & J.J.M. Peters^[1]

Naschrift

1.

In iedere provincie zijn (een of meer) faunabeheereenheden aangesteld. De belangrijkste taken van faunabeheereenheden zijn populatiebeheer van dieren in het wild, het voorkomen of beperken van schade en de uitoefening van de jacht, zie art. 3.12 Wnb en art. 6.2 Omgevingsbesluit. Faunabeheereenheden stellen voor hun werkgebied faunabeheerplannen vast en Gedeputeerde Staten (GS) keuren deze plannen goed, zie art. 3.12 Wnb en art. 8.1 Ow. Voor de uitvoering van de faunabeheerplannen worden lokale verenigingen van jachtaktehouders ingeschakeld. In de Wet natuurbescherming (Wnb) worden deze verenigingen, net als in de huidige Omgevingswet, wildbeheereenheden genoemd (art. 3.17 lid 1 Wnb, art. 8.2 lid 3 Ow). Wildbeheereenheden stellen voor het uitvoeren van faunabeheerplannen vaak een plan van aanpak op.

2.

Het werk van de faunabeheereenheden leidt regelmatig tot felle maatschappelijke discussies, en burgers en natuur- en dierenbeschermingsorganisaties vechten geregeld de goedkeuring van faunabeheerplannen (zie bijv. ABRvS 6 september 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3401) en faunabeheermaatregelen aan bij de rechter. Het gaat dan bijvoorbeeld om faunabeheermaatregelen zoals het vangen van kraaien ter bescherming van de nesten van weidevogels (zie bijv. Rb. Gelderland 27 mei 2025, ECLI:NL:RBGEL:2025:4049), het inoliën van eieren van de grauwe gans (zie bijv. Rb. Den Haag 6 augustus 2024, ECLI:NL:RBDHA:2024:12663) of het afschieten van edelherten om de betreffende populaties in te perken (zie bijv. ABRvS 23 juli 2025, ECLI:NL:RVS:2025:3427). Ook de recent verleende vergunningen voor het afschieten van wolven in de provincie Utrecht (Rb. Midden-Nederland 23 juli 2025, ECLI:NL:RBMNE:2025:4030) en de provincie Gelderland (Rb. Gelderland 2 oktober 2025, ECLI:NL:RBGEL:2025:8229; Rb. Gelderland 16 mei 2025, ECLI:NL:RBGEL:2025:3843) leidden tot verzet en juridische procedures. In dat kader wordt regelmatig met een beroep op de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) (nu: de Wet open overheid (Woo)) informatie bij provincies opgevraagd over faunabeheer.

3.

Zo ook in de provincie Zuid-Holland. Met een Wob-verzoek werd bij GS informatie opgevraagd over de aangevraagde en verleende ontheffingen voor het beheer en/of het bestrijden van het ree, het damhert, de vos en verschillende soorten ganzen. GS hebben de verzochte informatie openbaar gemaakt, met uitzondering van de plannen van aanpak van de wildbeheereenheden. Volgens GS berusten die plannen van aanpak niet onder hen en horen deze ook niet onder GS te berusten. Appellant ging hiertegen in beroep bij de rechtbank, maar ving daar bot. In hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat GS niet beschikken over de betreffende plannen van aanpak. Hij voert aan dat (1) in de provincie Limburg dergelijke plannen door wildbeheereenheden wél met GS worden gedeeld; (2) in de faunabeheerplannen staat dat de plannen van aanpak van de wildbeheereenheden 'cruciaal zijn' voor de verlening van een ontheffing aan een faunabeheereenheid; en (3) GS eindverantwoordelijk zijn en daarom over de plannen van aanpak zouden moeten beschikken.

4.

Over beroepsgrond 1 en 2 kunnen wij kort zijn; de Afdeling gaat overeenkomstig haar vaste rechtspraak (ABRvS 10 februari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:292, *Gst.* 2016/59, m.nt. C.N. van der Sluis) niet mee in het betoog van appellant. Uit de stukken blijkt niet dat GS de plannen van aanpak betrekken bij ontheffingverlening, en appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de plannen van aanpak onder GS berusten.

5.

Over de wijze waarop beroepsgrond 3 wordt afgedaan, valt meer te zeggen. De Afdeling constateert met zoveel woorden dat wildbeheereenheden op grond van art. 3.14 lid 1 Wnb verenigingen zijn en daarmee geen bestuursorganen. Vervolgens grijpt de Afdeling de stelling van appellant dat GS als eindverantwoordelijken over de plannen van aanpak van de wildbeheereenheden zouden moeten beschikken aan om te beoordelen of een wildbeheereenheid kwalificeert als een onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf en GS over die band ertoe gehouden waren om de plannen van aanpak bij de wildbeheereenheden op te vragen en vervolgens inhoudelijk te toetsen of die informatie openbaar gemaakt kon worden op grond van de Wob.

6.

Artikel 3 lid 1 Wob bepaalde dat verzoeken om informatie kunnen worden gericht tot een bestuursorgaan of een onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf. Bij de beoordeling of sprake is van een onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf is bepalend in welke mate het bestuursorgaan opdrachten of aanwijzingen kan geven aan een instelling, dienst of bedrijf en/of in hoeverre de instelling, dienst of bedrijf zich naar de opdrachten of aanwijzingen van het bestuursorgaan dient te richten.^[2] De formele gezagsverhouding met een bestuursorgaan is aldus bepalend, waarbij door de wetgever het geven van opdrachten als voorwaarde wordt beschouwd voor het kunnen dragen van de verantwoordelijkheid.^[3] Dit geldt ook onder de huidige Woo, maar daar is voor de duidelijkheid in art. 4.1 aan toegevoegd dat het vervolgens aan het verantwoordelijke bestuursorgaan is om op het verzoek te beslissen.^[4]

7.

Of sprake is van opdracht- of aanwijzingsbevoegdheden en daarmee van het werken onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, wordt in de rechtspraak doorgaans afgeleid uit een privaatrechtelijke rechtsverhouding tussen het bestuursorgaan en de betrokken instelling, dienst of bedrijf, zoals statuten of overeenkomsten (ABRvS 14 mei 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1723, *JB* 2014/138, m.nt. G. Overkleef-Verburg; ABRvS 25 mei 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BQ5933, *Gst.* 2011/121, m.n.t. N. Jak, *AB* 2011/233, m.nt. J.A.F. Peters; ABRvS 31 juli 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2626, *Gst.* 2019/159, m.nt. R.J.M.H. de Greef, *BR* 2019/84, m.nt. S.M. Schipper & S.E.A. Groeneveld). Binnen de toepasselijke privaatrechtelijke regeling wordt onderzocht of er opdracht- en aanwijzingsbevoegdheden bestaan, om te kunnen vaststellen of het bestuursorgaan verantwoordelijkheid draagt voor de betreffende instelling, dienst of bedrijf. Dat het bestuursorgaan een statutaire goedkeuringsbevoegdheid is toegekend (ABRvS 7 februari 2024, ECLI:NL:RVS:2024:470, *AB* 2024/137, m.nt. M.L.M. van der Loop), dat het bestuursorgaan gerechtigd is een commissaris aan te stellen (ABRvS 18 januari 2023, ECLI:NL:RVS:2023:184, *AB* 2024/137, m.nt. M.L.M. van der Loop) en of er een overeenkomst tussen de instelling, dienst of bedrijf en het bestuursorgaan is gesloten (ABRvS 8 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:922), is daartoe onvoldoende. Ook is het zijn van meerderheidsaandeelhouder en het in die hoedanigheid kunnen uitoefenen van een bepaalde mate van zeggenschap niet voldoende om aan te kunnen nemen dat het bestuursorgaan opdrachten of aanwijzingen kan geven (ABRvS 31 juli 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2626, *Gst.* 2019/159, m.nt. R.J.M.H. de Greef, *BR* 2019/84, m.nt. S.M. Schipper & S.E.A. Groeneveld). Kortom, de lat ligt hoog en in de huidige rechtspraak wordt door de Afdeling maar zelden een opdracht- of aanwijzingsbevoegdheid aangenomen.

8.

In de onderhavige uitspraak bestaat - anders dan in de hiervoor genoemde rechtspraak - geen privaatrechtelijke rechtsverhouding tussen GS en de wildbeheereenheden, en alleen al daarom is deze uitspraak hier het signaleren waard. In dit geval kan dan ook niet uit de statuten of een andere privaatrechtelijke regeling een opdracht of aanwijzingsbevoegdheid worden geabstraheerd. De Afdeling is daarom genooddaakt binnen de betrokken publiekrechtelijke regeling, in dit geval de destijds geldende Wnb, te onderzoeken of GS een opdracht- of aanwijzingsbevoegdheid hebben tegenover de wildbeheereenheden. De Afdeling gebruikt hiervoor art. 3.17 Wnb waaruit volgt dat GS een ontheffing kunnen verlenen aan een faunabeheereenheid (bijv. voor het inoliën van eieren en het vangen of afschieten van dieren) en dat de faunabeheereenheid op basis van die ontheffing toegestane faunabeheermaatregelen door een wildbeheereenheid kan laten uitvoeren. GS kunnen deze ontheffing ook rechtstreeks aan een wildbeheereenheid verlenen. Noch uit deze bepaling, noch uit de faunabeheerplannen kan volgens de Afdeling worden afgeleid dat de wildbeheereenheden zich bij hun werkzaamheden moeten richten naar opdrachten of aanwijzingen van GS. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat de wildbeheereenheden niet onder verantwoordelijkheid van GS werkzaam zijn en GS er daarom niet toe gehouden waren om de plannen van aanpak aldaar op te vragen. Deze conclusie van de Afdeling over art. 3.17 Wnb lijkt ons juist, omdat het enkel kunnen verlenen van een ontheffing om faunabeheermaatregelen te mogen treffen iets wezenlijk anders is dan een opdracht of aanwijzingsbevoegdheid op basis waarvan wildbeheereenheden zich naar opdrachten of aanwijzingen van GS moeten richten.

9.

Kijkt men echter verder in de Wnb, dan beschikken GS tegenover wildbeheereenheden over verschillende opdracht- en aanwijzingsbevoegdheden. Zo zijn GS op grond van art. 3.18 Wnb bevoegd om zowel faunabeheereenheden als wildbeheereenheden de opdracht te geven om bepaalde populaties van vogels of van dieren te beperken als dat nodig is. Daarbij kunnen GS ook bepalen dat wildbeheereenheden ter uitvoering van de hen opgedragen opdracht toegang hebben tot gronden, zo nodig met behulp van de sterke arm. Ook kunnen GS bepalen dat wildbeheereenheden moeten handelen overeenkomstig een vastgesteld en goedgekeurd faunabeheerplan waarbij GS kunnen voorschrijven wat er met de dieren die zij bemachtigd of gedood hebben, moet gebeuren. Hiermee kunnen GS ten aanzien van de belangrijkste en meest in het oog

springende taak van wildbeheereenheden - de uitvoering van het populatiebeheer van dieren in het wild, het voorkomen of beperken van schade en de uitoefening van de jacht - rechtstreeks zeggenschap uitoefenen. Het is daarom verdedigbaar dat wildbeheereenheden vanwege die opdrachtbevoegdheden wél als onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf kwalificeren. Dit zou betekenen dat GS ertoe gehouden zijn om informatie, waaronder de plannen van aanpak, bij wildbeheereenheden op te vragen en vervolgens inhoudelijk te toetsen of die informatie openbaar kan worden gemaakt op grond van de Wob/Woo. Of de opdracht- en aanwijzingsbevoegdheden voldoende zijn om de mate van zeggenschap aan te nemen die de Afdeling lijkt te eisen is echter maar de vraag. Uit de rechtspraak volgt niet duidelijk hoe dwingend de opdracht- en aanwijzingsbevoegdheden bij een bestuursorgaan ten aanzien van een instelling, dienst of bedrijf moeten zijn om te kunnen spreken van verantwoordelijkheid. Dat de lat hoog ligt is duidelijk, maar op welke hoogte die lat precies ligt, is de vraag.

10.

Ervan uitgaande dat wildbeheereenheden onder de Wnb als een onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf kwalificeerden, is het de vraag of dit onder de Omgevingswet nog steeds zo is. De inwerkingtreding van de Omgevingswet maakt het er niet makkelijker op. De in art. 3.18 Wnb neergelegde bevoegdheid van GS om opdracht te geven aan wildbeheereenheden om de omvang van een bepaalde populatie dieren terug te dringen, komt weliswaar onder de Omgevingswet in aangepaste vorm in art. 11.63 Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) terug, maar in dit artikel is niet zo duidelijk als voorheen een opdracht- en aanwijzingsbevoegdheid voor GS opgenomen (zie ook art. 10.29 Omgevingswet en art. 11.31 Bal). Wel wordt in de Nota van Toelichting bij het Bal benadrukt dat geen inhoudelijke wijziging op dit punt is beoogd (*Stb.* 2021, 22, p. 468-469). Ook wordt in de eerste rechtspraak over art. 11.63 Bal een opdrachtbevoegdheid aan de zijde van GS tegenover onder andere wildbeheereenheden vastgesteld (zie bijv. Rb. Noord-Nederland 14 februari 2025, ECLI:NL:RBNNE:2025:524). Gelet hierop zou het standpunt kunnen worden ingenomen dat wildbeheereenheden ook onder de Omgevingswet als onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf kwalificeren. Gelet op de grote hoeveelheid Woo-verzoeken die momenteel in het kader van faunabeheer bij provincies wordt ingediend, zal deze vraag naar de verantwoordelijkheid ongetwijfeld op termijn (wederom) bij de Afdeling ter beoordeling voorliggen. Het is dan aan de Afdeling om te bepalen of met onderhavige uitspraak een bok is geschoten.

D.C.E. de Haas & J.J.M. Peters

Voetnoten

[1] Dominique de Haas en Jorrit Peters zijn advocaten bij Wijn & Stael Advocaten N.V.

[2] *Kamerstukken II* 1986/87, 19859, nr. 3, p. 23.

[3] *Kamerstukken II* 1986/87, 19859, nr. 3, p. 23.

[4] *Kamerstukken II* 2013/14, 33328, nr. 9, p. 76.